

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoKR/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123236826
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:4123236826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: O. Y., G.. XX.XX.XXXX, K. K. XXXX/X, XXX XX G. J., právne zast. JUDr. Mária Vančová, advokátka, Štefánikova trieda 84, 949 01 Nitra, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 32Odi/5/2023-75 zo dňa 30.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 32Odi/5/2023-75 zo dňa 30.10.2023 potvrdzuje.
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zamietol žalobu. Druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne posúdil s poukazom na ust. § 166f ods. 1, § 166g ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), § 1 ods. 1, 2, 3 a 4 vyhlášky č. 643/2005 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia (ďalej len „vyhláška“), § 137 písm. a), § 149, § 150, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1 a 2, § 154, § 186 ods. 1, § 187 ods. 1 a 2, § 188 ods. 1, § 191 ods. 1, § 204, § 215 ods. 1 a 2, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení uviedol, že dňa 25.07.2023 bola súdu doručená žaloba, ktorou sa žalobca ako veriteľ žalovaného domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer. Žalobu odôvodnil tým, že sa domáha zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Žalovaný nebol v čase podania návrhu platobne neschopný, keď mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov a zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že úmyselne naplnil formálne znaky platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh. Žalovaný ako dlžník nevyvážil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Pri oddĺžení nemal poctivý zámer, keď pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZKR (neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu) § 166g ods. 2 písm. f) ZKR (dlžník nebol platobne neschopný), § 166g ods. 2 písm. h) ZKR (mal snahu poškodiť svojho veriteľa) a najmä zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností podľa ust. § 166g ods. 1 ZKR.

3. Súd prvej inštancie po preskúmaní podanej žaloby, ako aj pripojených dokumentov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že žaloba bola podaná dotknutým veriteľom žalovaného v zákonnej lehote a daný vzťah je potrebné posudzovať podľa ustanovení § 166 a nasl. ZKR. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016. Nestotožnil sa s tým, že by boli splnené podmienky na zrušenie oddĺženia podľa § 166g ods. 1 ZKR, podľa ktorého dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. V súvislosti s argumentáciou žalobcu poukázal na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby uvedenú v § 3 ods. 2 ZKR a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/7/2022 zo dňa 28.02.2022. Vyslovil názor, že ani samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného, ktorý vyplýva z odpovede na lustráciu v Sociálnej poisťovni, ešte bez ďalšieho neznamena, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu a existencie finančného majetku žalovaného.

4. Súd ďalej uviedol, že pojem „platobná neschopnosť“ znamená taký majetkový stav dlžníka, ktorý vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov (vrátane iného finančného majetku okrem finančných prostriedkov) nedosahuje hodnotu v takej výške, aby bol spôsobilý na úhradu pohľadávky veriteľa v lehote 180 dní od splatnosti tohto záväzku. Preukázanie nepoctivého zámeru, v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je na strane žalobcu. Mal za to, že žalobca neuviedol také okolnosti, ktoré by v rámci zákonnej definície platobnej neschopnosti (existencie splatného záväzku a nemožnosť jeho úhrady zo strany dlžníka v lehote 180 dní po splatnosti) vyvrátili takto zákonom definovanú platobnú neschopnosť ku dňu podania návrhu na oddĺženie.

5. Súd zdôraznil, že za účelom definovania platobnej neschopnosti v ust. § 1 vyhl. č. 643/2005 Z. z. bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzku dlžníka voči veriteľovi. Pri platobnej neschopnosti sa neposudzuje celkový majetkový stav dlžníka, t.j. existencia iného majetku, ale práve finančné prostriedky, resp. iný finančný majetok, ktorý má vplyv na posudzovanie platobnej schopnosti, t.j. na existenciu finančných prostriedkov, hotovosti, peňazí na účte alebo iného finančného majetku v takej hodnote, aby bol spôsobilý na krytie splatného záväzku. Zastával názor, že existenciu žiadneho finančného majetku, a to ani finančných prostriedkov v hodnote spôsobilej na krytie záväzku žalobcu v konaní nepreukázal. Dôkazné bremeno preukázať nepoctivý zámer je na žalobcovi, a pokiaľ žalobca ako jeden z dôvodov nepoctivého zámeru uvádzal existenciu platobnej schopnosti, ktorá mala brániť povoleniu oddĺženia, bol povinný preukázať svoje tvrdenie a uniesť dôkazné bremeno o tom, že žalovaný bol platobne schopný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Žalobca však žiadne takéto dôkazy nepredložil. Tvrdenie o tom, že žalovaný bol zamestnaný ešte samo osebe nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti žalovaného v čase podania návrhu na oddĺženie, ale naopak, tento stav preukazuje len tú skutočnosť, že žalovaný nedisponoval žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na krytie pohľadávky žalobcu.

6. Súd bol toho názoru, že žalobca možnosť splácania zo strany žalovaného posudzoval len individuálne vo vzťahu k nemu ako veriteľovi, bez zreteľa na skutočnosť, že žalovaný mal aj iné ďalšie záväzky. Skutočnosť, že boli žalovanému vykonávané zrážky zo mzdy v prospech jedného z veriteľov ešte neznamena automaticky preukázanie platobnej schopnosti žalovaného vo vzťahu k všetkým jeho veriteľom, resp. preukázanie skutočnosti, že žalovaný nebol platobne neschopný. Platobnú schopnosť nepreukazuje ani to, že mal žalovaný príjem, z ktorého boli v prospech žalobcu vykonávané zrážky. Žalovaný je zamestnaný, má základné vzdelanie, je rozvedený, pričom po tom ako išiel do väzenia sa mu nahromadili dlhy. Jeho čistý príjem je okolo 770,- eur, kde pri predpokladaných výdavkoch na starostlivosť o dieťa - výživné na dcéru vo výške 300,- eur, bývanie, 80,- eur elektrinu a satelit, ošatenie, stravu, pri existencii ďalších exekučných konaní voči žalovanému, ako aj záväzkov voči iným ďalším veriteľom, je skôr dôvodný predpoklad nemožnosti splácania všetkých záväzkov žalovaného, napriek stálemu príjmu žalovaného. To, že je zamestnaný, žalovaný aj sám uviedol v návrhu, čiže ani tu súd nevidel akýkoľvek nepoctivý zámer žalovaného nejakým spôsobom zatajiť dôležité informácie o jeho aktuálnej životnej situácii. V zmysle § 166 f) ods.1 ZKR, mal žalobca dôkaznú povinnosť, aby preukázal, že žalovaný nebol platobne neschopný. Podľa názoru súdu žalobca v tomto smere neuniesol dôkaznú povinnosť globálne vo vzťahu ku všetkým záväzkom žalovaného a k celkovej životnej situácii žalovaného, ale zameral sa a aj žalobu odôvodnil len z hľadiska posúdenia vzťahu žalobca - žalovaný. Podporne súd uviedol, že aj samotný konkurz vyhlásený na žalovaného bol

zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryla náklady konkurzu, teda ani v rámci konkurzu nebol zistený dostatočný majetok na vykonanie konkurzu. Pokiaľ aj žalobca poukazoval na ním predložené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č.k. 8Odi/1/2018-133 zo dňa 18.10.2018, kde bolo jeho žalobe súdom vyhovené, súd poukázal na to, že v uvedenom prípade súd konštatoval, že žalovaný vykazoval nadštandardný príjem, z ktorého bolo možné jeho záväzky vysporiadať a išlo o dlžníka, ktorý mal byť vo vedúcej funkcii, preto na neho aj prihliadal prísnejšie. Na druhej strane v tomto konaní príjem žalovaného nebolo možné označiť ako nadštandardný a súd nemohol na základe tvrdení žalobcu bez ďalšieho jednoznačne konštatovať, že by bol tento príjem postačujúci na vysporiadanie všetkých záväzkov žalovaného. Nakoľko žalovaný je osobou, ktorá má základné vzdelanie, súd v zmysle § 166g ods. 4 ZKR prihliadal miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce jeho poctivý zámer. Ak ide o dlžníka, ktorý má iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko tohto veku, má vážne zdravotné problémy, načas alebo trvalo stratil obydlie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti, súd prihliada miernejšie k dôvodom pre posudzovanie poctivého zámeru.

7. Súd zastával názor, že poukaz žalobcu na zneužitie inštitútu oddĺženia nemožno bez ďalšieho považovať za preukázanie nepoctivého zámeru žalovaného, nakoľko práve pluralita veriteľov a neschopnosť splácať úvery sú podmienkou na vyhlásenie konkurzu. Samotná skutočnosť podania návrhu na oddĺženie počas exekúcie nepreukazuje nepoctivý zámer. Žalovaný podaním návrhu len využil zákonnú možnosť podať takýto návrh.

8. K dôvodu, ktorým žalobca preukazoval nepoctivý zámer tým, že žalovaný nevyužil oddĺženie splátkovým kalendárom, hoci mal a má stabilný príjem, súd uviedol, že zákonná úprava oddĺženia fyzických osôb účinná od 01. 03. 2017 neukladá povinnosť využiť oddĺženie formou splátkového kalendára v prípade, ak dlžník má príjem a výber formy oddĺženia je ponechaný na dlžníkovi.

9. Súd nemal za preukázané ani ďalšie dôvody uvádzané žalobcom a to, že by žalovaný v návrhu neuviedol dôležitú informáciu, alebo že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého iného veriteľa. Súd bol toho názoru, že v oboch týchto rovinách je v podanej žalobe len určité konštatovanie zákonných ustanovení ZKR žalobcom, bez predloženia relevantných dôkazov na ich preukázanie. Pretože súd nemal za preukázanú platobnú schopnosť žalovaného, nemohol mať za preukázané ani to, že by žalovaný uviedol v tejto rovine nepravdivé vyhlásenie o tejto skutočnosti. Pokiaľ išlo o tvrdenie o snahe poškodiť veriteľa alebo zvýhodniť iného veriteľa, žalobca nepoukázal na konkrétne správanie dlžníka, z ktorého by bolo možné takúto snahu žalovaného jednoznačne vyvodiť. Žalobca len skonštatoval, opätovne bez doloženia akýchkoľvek dôkazov, že žalovaný by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázal splatiť svoje záväzky voči všetkým ostatným veriteľom.

10. Čo sa týka tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu nevyňaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností, súd bol toho názoru, že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva pre žalovaného povinnosť kontaktovať svojho veriteľa za účelom riešenia jeho záväzkov. Preto takéto konanie nebolo možné vyhodnotiť ako nenaplnenie zákonného predpokladu poctivého zámeru.

11. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer nie je preukázaný. Žalobca nepreukázal ani jeden z dôvodov uvedených v § 166g ods. 2 písm. c), f) a h) ZKR a § 166 g ods. 1 ZKR, pričom mal v konaní povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť v zmysle § 166f ods. 1 ZKR, keďže dôkazné bremeno vždy zaťažuje účastníka, ktorý uplatňuje deklarované právo. Keďže žalobca dôkazné bremeno neunesol, súd žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspešnosti v spore a nakoľko bol žalovaný v konaní úspešný, priznal mu proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V prvom rade uviedol, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril, bol pasívny, ktorú skutočnosť je možné vyhodnotiť ako jeden z prejavov nepoctivého zámeru. K žalobe sa vyjadril až na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu, uvedené taktiež nasvedčuje pochybnosti v poctivý zámer žalovaného, ktorý si zvolil právneho zástupcu, nakoľko mal pochybnosti o nepoctivom zámere, v opačnom prípade, ak by žalovaný naozaj bol v takej objektívne nepriaznivej životnej situácii, nezvolil by si právneho zástupcu a nemusel by obhajovať svoj

pocitívý zámer, ktorý by bol jasne preukázaný. Podotkol, že žalovaný prvýkrát namietol tvrdenia žalobcu na pojednávaní, uviedol svoje vlastné tvrdenia, ktoré však žiadnym relevantným spôsobom a najmä dôkazmi nepreukázal, čím jeho tvrdenia ostali len v rovine tvrdení. Dodal, že vzhľadom na to, že žalovaný prvýkrát vyslovil svoje tvrdenia a námietky proti žalobnému nároku na pojednávaní, na ktorom sa žalobca nezúčastnil, bola žalobcovi odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, čím súd zasiahol do procesného práva žalobcu na dupliku v zmysle ust. § 167 CSP.

13. K nesprávnemu skutkovému a právnenému posúdeniu veci uviedol, že v rámci svojej procesnej obrany žalovaný deklaroval, že majetkové pomery boli preskúmané v rámci konkurzného konania a aj z uvedeného dôvodu súd zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania vykonaním dopytu na požadované inštitúcie. Poukázal na to, že v rámci konkurzného konania neboli prešetrované a neboli vykonané lustrácie bankových účtov žalovaného, či na týchto nemá alebo nemal tesne pred oddĺžením nejaké finančné prostriedky. V rámci konkurzného konania správca neskúmal príjem žalovaného za obdobie pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného. Na základe uvedených skutočností považoval za zrejmé, že majetkové pomery žalovaného neboli v konkurznom konaní dôkladne prešetrované. Ďalej uviedol, že žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval na výzvu žalobcu pred podaním žaloby, teda neprejavil úprimnú snahu o vyriešenie jeho dlhov.

14. Žalobca poukázal na to, že z vykonaného dopytu zo Sociálnej poisťovne vyplynul nemalý príjem žalovaného, ktorý dosahoval pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok. Z uvedeného príjmu a z jeho deklarovaných výdavkov v sume 380 eur mohol naďalej uspokojovať pohľadávky veriteľov. Žalovaný však namiesto prejavenia snahy o vyriešenie dlhov zneužil inštitút oddĺženia. Žalobca mal za to, že je nevyhnutné preskúmať a vziať zreteľ na to, na aký účel si žalovaný bral toľko pôžičiek a úverov, teda či sa sám nepriviedol k formálnemu naplneniu platobnej neschopnosti. Aj keď súd prvej inštancie deklaroval, že žalovaný mal 11 veriteľov, predmetná skutočnosť neznamena, že žalovaný je vzhľadom na počet veriteľov platobne neschopný. K námietke žalovaného o forme a obsahu žaloby uviedol, že nebolo v objektívnych možnostiach žalobcu preukázať majetkovú situáciu žalovaného, a preto navrhol doplnenie dokazovania, ktorému súd nevyhovel v plnom rozsahu, ale len čiastočne, ktorú skutočnosť pokladá taktiež za nesprávny postup súdu a zásah do jeho procesných práv a do práva na spravodlivý proces.

15. Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením súdu ohľadom platobnej neschopnosti dlžníka, nakoľko sa jednalo len o akési formálne znaky, ktorých splnenie môže sám dlžník navodiť, pričom v skutočnosti majetková situácia dlžníka môže byť úplne iná. Dlžníka, ktorý sám svojím rozhodnutím prestane splácať svoje záväzky napriek tomu, že sa mu nezmenili okolnosti a disponuje finančnými prostriedkami na ich úhradu, nemožno označiť za dlžníka s pocitívým zámerom a dlžníka, u ktorého je dôvodné podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok. Vytkol súdu, že len veľmi stroho zdôvodnil, že žalobu zamietol pre dôkaznú núdzu žalobcu. Zastával názor, že aj z toho jedného jeho návrhu na doplnenie dokazovania, ktorý súd vykonal, vyplynula platobná schopnosť žalovaného.

16. S poukazom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 32Odi/5/2023 zo dňa 30.10.2023 podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v celom rozsahu zrušil a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo alternatívne podľa ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

17. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval napadnuté rozhodnutie za vecne správne v plnom rozsahu a bez porušenia procesných práv žalobcu. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, súd vec správne právne posúdil a dostatočne odôvodnil. Odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné, neopodstatnené a nestotožnil sa s jeho tvrdeniami. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že k žalobe sa vyjadril na prvom vytyčenom termíne pojednávania prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom je právom každého účastníka zvoliť si právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a samotná táto skutočnosť nemôže nasvedčovať v nepocitívý zámer žalovaného. Uviedol, že to bol práve žalobca, ktorý nepreukázal nárok na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepocitívý zámer, nepreukázal svoje tvrdenia a neuniesol dôkazné bremeno. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu, že mu mala byť odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, nakoľko sa nezúčastnil osobne na pojednávaní. Akcentoval skutočnosť, že žalobcovi bolo predvolanie na pojednávanie riadne doručené a on sám podal na súd žiadosť - písomné podanie zo dňa 24.10.2023,

kde žiadal o ospravedlnenie neúčasti žalobcu aj jeho právneho zástupcu, aby sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti a aby na základe listinných dôkazov súd vo veci rozhodol. Sám žalobca využil možnosť neúčasti, nakoľko v súlade so zákonom je to jeho právo a nie povinnosť.

18. Ďalej poukázal na to, že obdobie pred vyhlásením konkurzu bolo preverené šetrením realizovaným správcom konkurznej podstaty ustanoveným súdom v konkurznom konaní, výsledkom čoho bolo skonštatovanie nemajetnosti žalovaného, ktoré vyústilo do zverejnenia Oznámenia o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku. Následne na základe návrhu žalovaného na oddĺženie Okresný súd Nitra uznesením č.k. 29Odk/168/2022-19 zo dňa 25.08.2022 žalovaného oddlžil. Žalovaný uviedol priebeh všetkých svojich zamestnaní a v čase podania návrhu na oddĺženie bol zamestnaný. Nevlastnil žiadny majetok a za posledné tri roky nevlastnil majetok väčšej hodnoty. Uviedol v zozname 11 veriteľov a dve exekúcie. Aj z daného možno vyvodíť, že žalobca opomenul skutočnosť, že okrem neho mal žalovaný v čase podania návrhu aj iné ďalšie záväzky, avšak podanú žalobu odôvodnil z hľadiska posúdenia vzťahu žalobca - žalovaný.

19. Žalovaný sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalobcu, že žiadnym spôsobom nereagoval na jeho výzvu pred podaním žaloby, a preto podľa neho neprejavil úprimnú snahu o vyriešenie jeho dlhov, keďže zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva pre žalovaného povinnosť reagovať na takúto výzvu a že v prípade nereagovania by sa takéto konanie žalovaného malo vyhodnotiť ako neúprimná snaha o vyriešenie dlhov. Poukázal na to, že dosiahol iba základné vzdelanie na špeciálnej pedagogickej škole a zároveň je osobou blízko dôchodkového veku z čoho vyplýva, že súd musí miernejšie prihliadať na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka. Žalovaný nemá k dispozícii vlastné obydlie, nikdy nebol vlastníkom významnejšieho majetku, nemá skúsenosti s podnikaním. Vždy uvádzal výlučne pravdivé informácie o svojich majetkových a príjmových pomeroch, vrátane informácie o dosahovanom príjme, t.j. nezatajil žiadnu dôležitú informáciu, a preto ani v tomto smere sa nemožno stotožniť s tvrdeniami žalobcu o nepoctivom zámere žalovaného.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

20. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zotrúva na svojich doterajších tvrdeniach a odvolacích dôvodoch. Mal za to, že žalovaný na svoju procesnú obranu neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti, ktorými by poprel skutočnosti a argumentáciu deklarovanú žalobcom v podanom odvolaní. Pokiaľ išlo o právne zastúpenie, nebolo mu zrejmé, z akého dôvodu si žalovaný ne zvolil právneho zástupcu v čase, keď mu bola doručená žaloba. Tvrdenia žalovaného považoval za špekulatívne a účelové. Zotrval na tom, že žalovaný nepreukázal svoj poctivý zámer. Žalobca vzniesol pochybnosti o poctivom zámere žalovaného a v takom prípade sa dôkazné bremeno presúva na žalovaného, ktorý mal preukázať svoj poctivý zámer a dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu.

21. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý naďalej zotrval na svojich tvrdeniach. Uviedol, že vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu sa vyjadril k skutočnostiam namietaným žalobcom a uviedol právne relevantné skutočnosti na svoju procesnú obranu, pričom tvrdenia na svoju procesnú obranu uvádzal aj v rámci konania na súde.

22. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalobcu, vyjadreniami strán sporu, odvolací súd dospel k záveru, že neboli naplnené odvolacie dôvody, odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, a je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom. Súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentmi strán sporu a na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd v celom rozsahu odkazuje. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

23. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností,

najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

24. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,

f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,

h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

25. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca dôkazné bremeno neunesol. Dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný ani jeden z dôvodov na zrušenie oddĺženia žalovaného uvedených v § 166g ods. 2 písm. c), f) a h) ZKR a § 166f ods. 1 ZKR. Žalobca sa s uvedeným názorom nestotožnil a v odvolaní namieta, že boli porušené jeho procesné práva tým, že súd zasiahol do jeho práva na dupliku v súlade s ust. § 167 CSP. Tiež namieta nesprávne skutkové a právne posúdenie súdom prvej inštancie. Žalovaný považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP.

26. Pre rozhodnutie o podanom odvolaní právne významnou otázkou bolo, či žalovaný, ako dlžník pri oddĺžení poctivý zámer mal, resp. nemal a či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v právnom závere o zamietnutí žaloby žalobcu je vecne správne. Odvolací súd sa preto pri preskúmaní rozhodnutia v odvolacom konaní zameril na preskúmanie tejto otázky v rozsahu odvolateľom vymedzených dôvodov odvolania.

27. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie mu odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko žalovaný prvýkrát vyslovil svoje tvrdenia a námietky proti žalobnému nároku na pojednávaní, na ktorom sa žalobca nezúčastnil, čím bola žalobcovi odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného. Odvolací súd poukazuje predovšetkým na tú skutočnosť, že žalobca bol právne zastúpený advokátom počas celého konania. Z obsahu spisu je zrejmé, že podaním zo dňa 24.10.2023 právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast, ako aj neúčast žalobcu na pojednávaní nariadenom na deň 30.10.2023 a navrhol, aby sa konalo v ich neprítomnosti a aby súd rozhodol na základe listinných dôkazov. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca zároveň navrhol, aby v prípade, ak sa žalovaný na vytyčený termín pojednávania dostaví, súd vykonal dokazovanie v zmysle návrhov žalobcu a po vykonanom dokazovaní žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nakoľko žalobca svoju neúčast na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil, súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 180 CSP, keď v zmysle návrhu žalobcu pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu a po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol. Z uvedených skutočností je zrejmé, že súd svojim procesným postupom neodňal žalobcovi právo konať pred súdom.

28. K námietkam žalobcu k nesprávnemu skutkovému a právnomu posúdeniu odvolací súd na podporu správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne poukázal na účel oddĺženia fyzickej osoby. Odvolací súd zdôrazňuje, že cieľom oddĺženia je predovšetkým zbaviť dlžníka jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života a aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok. Odvolací súd dopĺňa, že konštrukcia oddĺženia fyzických osôb je založená na „ex post“ kontrole poctivého zámeru dlžníka pri oddĺžení, čo znamená, že pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu vo forme oddĺženia sa súd rozhodujúci o oddĺžení nezaoberá existenciou poctivého zámeru. Možnosť preskúmania poctivého zámeru pri oddĺžení je ponechaná na veriteľoch, keď každý z dotknutých veriteľov, ktorých pohľadávka povolením oddĺženia sa stala nevymáhateľnou, sa môže v zákonom určenej šesťročnej lehote domáhať

zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer. Kritériá nepoctivého zámeru sú vymedzené v § 166g ods. 2 ZKR príkladným výpočtom, pričom nie je vylúčené, aby nepoctivý zámer dlžníka veriteľ preukazoval aj iným konaním, z ktorého je možné dospieť k dôvodnému záveru o nepoctivom zámere dlžníka pri oddĺžení. Zároveň ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR pozitívne vymedzuje poctivý zámer, t.j. také konanie dlžníka, z ktorého je možné vyvodit' jeho poctivý zámer pri oddĺžení, pričom sa jedná o konanie po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu.

29. Z ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR vyplýva, že pri podaní žaloby o zrušenie oddĺženia dôkazné bremeno o preukázaní nepoctivého zámeru z akéhokoľvek dôvodu vymedzeného v § 166g ods. 2 ZKR (alebo iného) zaťažuje veriteľa (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31.01.2023). Najvyšší súd SR v rozhodnutí vo vzťahu k dôkaznému bremenu uviedol: „Predpokladom úspešnosti žaloby o zrušenie oddĺženia je, že veriteľ v zmysle § 166f ods. 1 ZKR preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Dôkazné bremeno spočíva na veriteľovi, ktorý v spore o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka tento musí preukázať, pričom kritériá pre určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní. Skutočnosť, že v spore o zrušenie oddĺženia má dôkazné bremeno veriteľ, vyplýva aj z obsahu zákonného ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR, v ktorom zákonodarca výslovne uviedol: „Veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia ... ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer.“ ... Povinnosť veriteľa preukázať nepoctivý zámer dlžníka znamená, že dotknutý veriteľ, t. j. žalobca, musí uviesť konkrétne tvrdenia, prečo má za to, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a súčasne musí tieto tvrdenia podprieť dôkazmi, t. j. preukázať. Súd teda v konaní najskôr vyhodnocuje splnenie tejto procesnej povinnosti žalobcu a unesenie dôkazného bremena žalobcom a až následne môže vyhodnocovať, či žalovaný preukázal skutočnosti vylučujúce žalované právo. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo zásady formálnej pravdy, ktorou sa civilné sporové konanie dôsledne riadi, teda v konaní bol limitovaný preukázanými tvrdeniami žalobcu ohľadom nepoctivého zámeru žalovaného na oddĺženie.“

30. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací konštatuje, že súd prvej inštancie správne uviedol, že to bol žalobca, ktorý bol povinný preukazovať svoje tvrdenia, pretože na ňom je bremeno tvrdenia, t.j. najprv povinnosť tvrdiť, že existuje konkrétny dôvod nepoctivého zámeru pri oddĺžení dlžníka a následne ho zaťažuje dôkazná povinnosť toto tvrdenie preukázať. Žalobca odôvodňoval nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení najmä tým, že žalovaný pred podaním, ako aj po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný. Uviedol, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany deklaroval, že majetkové pomery boli preskúmané počas konkurzného konania a vytkol súdu prvej inštancie, že aj z uvedeného dôvodu zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania vykonaním dopytu na požadované inštitúcie. Odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý na pojednávaní konanom dňa 30.10.2023 zamietol bližšie špecifikované návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania v súlade s ust. § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil tým, že vykonanie navrhovaných dôkazov nie je potrebné, nakoľko žalobca žiadne konkrétne skutočnosti vo vzťahu k majetku zisťovanému navrhovanými dôkazmi netvrdil.

31. Podstatnou výhradou žalobcu v odvolaní a počas celého konania bolo jeho tvrdenie o tom, že príjem žalovaného z existujúceho zamestnania postačoval aspoň na čiastočnú úhradu jeho záväzkov. V odvolaní žalobca opakovane tvrdil, že z vykonaného dokazovania, dopytu zo Sociálnej poisťovne bolo preukázané, že žalovaný bol riadne zamestnaný s pravidelným nemalým príjmom, ktorý dosahoval pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, z ktorého mohol uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov. Namiesto prejavenia snahy o vyriešenie dlhov však zneužil inštitút oddĺženia, a preto mu nebolo možné priznať súdnu ochranu. V súvislosti s uvedenými námietkami odvolací súd uvádza, že s argumentáciou žalobcu sa nemožno stotožniť. Poukaz žalobcu na zneužitie inštitútu oddĺženia nemožno bez ďalšieho považovať za preukázanie nepoctivého zámeru žalovaného, nakoľko práve pluralita veriteľov a neschopnosť splácať úvery sú podmienkou na vyhlásenie konkurzu. Samotná skutočnosť podania návrhu na oddĺženie počas exekúcie nepreukazuje nepoctivý zámer. Žalovaný podaním návrhu len využil zákonnú možnosť podať takýto návrh.

32. Odvolací súd zdôrazňuje, že existencia určitého príjmu, resp. zamestnania dlžníka nie je sama osebe spôsobilá na záver o platobnej schopnosti dlžníka ku dňu vyhlásenia konkurzu, čo bolo opakovane

vyjadrené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Poukazuje zároveň na tú skutočnosť, že žalovaný svoje príjmy priznal v samotnom oddĺžovacom konaní. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že skutočnosť, že žalovaný je zamestnaný, samo osebe nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo riadne zistené, že žalovaný nedisponuje žiadnym majetkom, ktorý by bol spôsobilý na krytie pohľadávky žalobcu.

33. Odvolací súd odkazuje v celom rozsahu na body 53. až 56., v ktorých súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, že preukázanie nepoctivého zámeru, v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je na strane žalobcu a mal za to, že žalobca neuviedol také okolnosti, ktoré by v rámci zákonnej definície platobnej neschopnosti (existencie splatného záväzku a nemožnosť jeho úhrady zo strany dlžníka v lehote 180 dní po splatnosti) vyvrátili zákonom definovanú platobnú neschopnosť ku dňu podania návrhu na oddĺženie. Taktiež ani skutočnosť, že boli žalovanému vykonávané zrážky zo mzdy v prospech jedného z veriteľov ešte neznamená automaticky preukázanie platobnej schopnosti žalovaného vo vzťahu k všetkým jeho veriteľom, respektíve preukázanie tej skutočnosti, že žalovaný nebol platobne neschopný. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu, že žalobca svoje tvrdenie o tom, že žalovaný nebol platobne neschopný, resp. že bol platobne schopný, v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nepreukázal.

34. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2024 pod poradovým č. 13 v ktorom uviedol: „Len samotná skutočnosť, že jeden zo záväzkov žalovaného bolo možné postupne vymôcť v exekúcii neznamená, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný.“ Podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia definícia platobnej neschopnosti vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 2 ZKR, podľa ktorého fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Právna domnienka upravená v poslednej (štvrtnej) vete § 3 ods. 2 ZKR slúži na zjednodušenie posudzovania platobnej neschopnosti dlžníkov, nie je však definíciou platobnej neschopnosti, ktorá je v prípade fyzickej osoby obsiahnutá v predposlednej (tretej) vete § 3 ods. 2 ZKR. Z citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva: „Pokiaľ neplatí, že len v prípade, ak nemožno voči dlžníkovi vymôcť peňažný dlh exekúciou, je dlžník platobne neschopný, potom nemôže platiť ani výrok, že ak je voči dlžníkovi možné vymôcť peňažný dlh exekúciou, dlžník nikdy nebude platobne neschopný. Ak dovolateľka v konaní tvrdila, že len na základe toho, že bolo možné voči dlžníkovi vymôcť jej peňažný dlh exekúciou, dlžník nemôže byť platobne neschopný, toto tvrdenie nemá oporu v právnej úprave. ... Jeho platobnú neschopnosť preto nie je možné posudzovať oddelene, len s poukazom na peňažnú pohľadávku žalobkyne, ale aj v súvislosti s jeho schopnosťou plniť ostatné peňažné záväzky. Aj keď je potrebné vziať do úvahy, že možnosť tvrdenia a predkladania dôkazov dotknutým veriteľom vo vzťahu k pohľadávkam iných veriteľom je značne obmedzená, nič to nemení na tom, že súdy nižšej inštancie správne poukázali na tieto ďalšie záväzky žalovaného voči iným veriteľom, a teda platobnú neschopnosť žalovaného posudzovali komplexne s hodnotením ekonomickej situácie žalovaného. Proti žalovanému sa viedla aj ďalšia exekúcia v prospech banky. Pluralita veriteľov žalovaného a ďalšia exekúcia svedčia v neprospech platobnej schopnosti dlžníka.“

35. Z ďalšieho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31.01.2023 vyplýva: „Objektívnou neschopnosťou dlžníka plniť je pritom nutné rozumieť stav, kedy dlžník nemá dostatok objektívnych prostriedkov, aby splatný peňažný záväzok uhradil. Výklad pojmu „nie je schopný plniť“ možno chápať tak, že tento znak úpadku je daný vtedy, ak u dlžníka objektívne nastala situácia, ktorá bráni uspokojiť pohľadávky veriteľov v stanovenej lehote splatnosti, aj keby to dlžník chcel. Platobná neschopnosť musí byť všeobecná, teda musí byť zřejmé, že plnenie záväzku je pre dlžníka nemožné. Rovnako tiež samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného ešte neznamená, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existencie finančného majetku žalovaného. Ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nielen jednotlivjej pohľadávky a schopnosti túto (hoci aj dlhodobu) uhrádzať, použitím len matematického výpočtu bez zohľadnenia ostatných sociálnych a ekonomických súvislostí tak, ako to zo zákona jednoznačne vyplýva.“

36. Najvyšší súd SR teda vo viacerých rozhodnutiach dospel k záveru, že samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a existencia príjmu, resp. možnosť čiastočných úhrad záväzkov (aj v rámci exekúcie), sama osebe nepreukazuje platobnú schopnosť dlžníka v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu.

37. V súlade s uvedenými závermi je potrebné platobnú neschopnosť posudzovať komplexne, t.j. s prihliadnutím na všetkých veriteľov dlžníka, výšku ich pohľadávok, výšku príjmu dlžníka, jeho náklady, existenciu jeho finančného majetku a zisťovania objektívnej nemožnosti úhrady záväzku voči jednému alebo viacerým veriteľom bez toho, aby tým došlo k znevýhodneniu alebo k poškodeniu iných veriteľov. Z definície platobnej neschopnosti vyplýva, že dlžník musí byť schopný splácať všetky svoje záväzky riadne a včas, pretože ak nie je objektívne spôsobilý splácať čo i len jeden svoj záväzok 180 dní po lehote splatnosti, potom spĺňa kritérium platobnej neschopnosti podľa § 3 ods. 2 ZKR.

38. Vzhľadom na vyslovený právny názor odvolací súd uvádza, že zo správania žalovaného ako dlžníka pred podaním návrhu na oddlžovacie konanie nevyplýva ekonomické správanie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že žalovaný by sa vyhýbal splneniu svojich záväzkov. Pokiaľ je povinnosťou dlžníka podľa § 166g ods. 1 ZKR preukázať poctivý zámer, t.j. že po podaní návrhu na oddlženie vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, odvolací súd poukazuje opäť na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1Obdo/84/2021, z ktorého vyplýva, že správanie dlžníka sa posudzuje so zreteľom na jeho ekonomickú situáciu, osobné pomery a súčinnosť v oddlžovacom konaní. V danom prípade v konaní bolo preukázané, že žalovaný po oddlžení má jediný príjem (ktorý v žiadnom prípade nie je možné označiť ako „riadny nemalý príjem“ ako sa to v odvolaní snažil navodiť žalobca), pričom v oddlžovacom konaní žalovaný poskytol súčinnosť správcovi. Zároveň v konaní bolo preukázané, že žalovaný nemá, resp. nevlastní svoje obydlie, býva u príbuzných, nevlastní žiaden majetok, a preto napadnuté rozhodnutie zohľadňuje osobné pomery žalovaného po podaní návrhu na oddlženie. Zároveň odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dáva do pozornosti, že v prípade žalovaného sa jedná o osobu, ktorá dosiahla základné vzdelanie na špeciálnej pedagogickej škole a zároveň sa jedná o osobu blízko dôchodkového veku. V tejto súvislosti tak bolo žiadúce, aby súd prihliadal na pomery takejto osoby miernejšie, ako keby sa jednalo o osobu, ktorá má napr. skúsenosti s podnikaním, prípade vyšší stupeň dosiahnutého vzdelania.

39. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani poukazovanie žalobcu na skutočnosť, že žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval na výzvu žalobcu pred podaním žaloby, teda neprejavil úprimnú snahu o vyriešenie jeho dlhov. Stotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie, že nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva pre žalovaného povinnosť kontaktovať svojho veriteľa za účelom riešenia jeho záväzkov, takéto konanie nie je možné vyhodnotiť ako nenaplnenie zákonného predpokladu poctivého zámeru. V danom prípade však naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný vyložil úprimnú snahu o riešenie svojich dlhov a poskytoval správcovi, ako aj svojím veriteľom, potrebnú súčinnosť.

40. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

41. Na základe vyššie uvedených skutočností aj odvolací súd, stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci neboli zo strany žalobcu tvrdené a preukázané okolnosti a konanie žalovaného odôvodňujúce existenciu nepoctivého zámeru žalovaného. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože vykazuje známky vecnej správnosti, a v konaní neboli naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

43. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).